Mizah

C. H. P. — Eyvah başkalarına hazırladığım külâh başıma geçirildi!

İğneli fıçı:

SERGİNİN AFİŞİ

İstanbul Sergisini hazırlayanlar, doğrusu yaman insanlar. Sergiye İstanbulun tam rengini vermek için gece gündüz düşündükleri, her fedakârlığa katlandıkları ne de belli oluyor.

Meselâ, ilk afişlerinde üç yelkenli bir gemi yaptılar ki; Fatihin zamanında böyle gemi yoktu. Olsun, afiş cafcaflı ya.. Sonra geminin altına tekerlek konmuştu. Zahir, Fatihin gemileri karada tekerlekle yürüttüğünü anlatmak istiyorlardı. Hakları yok mu? Hakikatte olduğu gibi bu gemilerin altına kalas uzatsalardı, ayni mânâyı ifade etmek mümkün olabilir miydi? Belki ressam, kalas resmi yapamazdı. Halbuki, bu gemilerin altına şimdiki beş kuruşlukları koyup çizdin mi? al sana tekerlek!

İkinci afiş daha ömür. Birinci plânda açılmış bir avuç gözü alıyor. Belli ki; şehrimizde günden güne çoğalan idlenciler de sergide bir paviyon kiralamışlar, kendilerine alâmeti farika olarak bu açılmış avucu intihap etmişler!.

AKADEMİ TALEBELERİ

Güzel Sanatlar Akademisi talebeleri, İstanbul Sergisinde çalışıyorlar, bazı heykeller yapıyorlarmış.

Anlayışlarımızda geniş bir tebeddül olduğu meydanda. Biz Akademiden sanatkâr yetişeceğini bekler, öyle bilirken; zanaat, birinci plânda yer almış!

Yoksa, Akademide erkek sanat okullarının bir şubesi mi açıldı, ne?

DENİZ YOLLARI

Denizyolları İdaresine Marşal plânından yirmi milyon dolarlık bir kredi verilecek ve bu para ile de yeni gemiler satın alınacakmış. Allah versin! Ticaret filomuz, günden güne gelişiyor ama, satın alınan bütün vapurlar, hep azizlik yapıyorlar. Kâh boruları patlıyor, kâh 24 saatlik rötar yapıyorlar. Acaba bu iş, gemileri teslim almaya giden heyetlerin okur yazar olmalarından mı ileri geliyor?

Ne olur? Bu sefer, gemi teslim heyetlerinin arasında Rizeli takacılardan biri de bulunsun! Belki alınan gemiler, bu yüzden arıza yapmazlar!

ÇIFIT

ANLAYANA!

BİZDEN DUA

Başbakan yardımcısı Nihat Erim, son beyanatında şöyle diyor: «1950 seçimlerini C.H.P. kaybederse, efendi ve vatanperver bir muhalefetin meleketimizde yerleşmesine nümune teşkil edecek tarzda hareketi şiar edineceğiz.»

Bundan daha hayırhah bir parti nerede bulunur?. Sayesinde iktidarın nasıl kullanılacağını, bir iktidar partisinin neler yapması lâzım geldiğini öğrendik. Fakat, yeni demokratik hayatımızda, doğrusu, yerinde muhalefet yapılıp yapılmadığını bilmiyoruz. Demokrat Parti, bunda ne dereceye kadar muvaffak oluyor? Meçhulümüzdür.

«İnşallah, Halk Partisi seçimleri kaybeder, memlekete bu yolda da hizmette bulunur, hakiki muhalefetin ne olduğunu o zaman öğreniriz!» diye dua etmekten başka elimizden ne gelir?

RESMİ İLÂNLAR

Hükûmet, resmî ilânlarını, çıkartacağı bir «İlân» gazetesinde neşretmeyi düşünüyormuş. Belki de, muhalif gazetelerin bir para menbaına son verilmek istenmiş, herhangi biri ortaya böyle bir teklif atmıştır.

Öğreniyoruz ki: Bu tasavvur karşısında Hakkı Tarık Us biraderimiz, Ethem İzzet Benice gibi villâlı, hususi otomobilli gazete sahibi Halk Partililerimiz daha çok telâşa düşmüşler.

Vakıa, satışlarının masraflarını kapatmamasına imkân yok ama, belki; resmî ilânlar kesilirse, boş kalacak sütunlarını dolduracak muharrir bulamıyacaklarından korkmuşlardır!

İTHALÂT REJİMİ

Ekonomi ve Ticaret Bakanlığı 1949-1950 umumî ithalât rejimine ait bir tebliğ neşretti. Bunun «a» maddesi, birinci derecede ehemmiyetli ithal maddelerini teşkil etmektedir. Bunlar doğrudan doğruya istihsale, bayındırlığa, ulaştırmaya ve sağlığa yarayan maddelermiş.

Tafsilât verilmediği için merak ettik: Acaba, kolonya istihsali için limon esansı mı ithal edeceğiz?

Meselâ, pudra, ruj, rimel çehre bayındırlığında birinci derecede rolleri olan maddelerdir. Acaba, bunlara ne miktarda döviz ayrıldı?. Her iki maddeyi ulaştıracak olanlar da, şüphesiz yabancı memleketlere giden sayın seyyahlarımızdır. Bunların pasaport muamelelerinin süratle ikmali için alâkalılara emir verildi mi ?

İthal edeceğimiz sağlık maddelerinin başında viski ile Kamel sigarası geldiğine göre, bu yıl da yaşadık demektir. İşimiz iş öyleyse!

BAŞBAKAN SERGİDE

İstanbul Sergisini sayın Başbakan Semsettin Günaltay açacakmış. İyi hoş ama, oradaki dev anasını andıran çırıl çıplak - sözüm ona - İstanbul kızı heykeli ne olacak?

Sayın Başbakanımızın maziye bakan kıymetli nazarları, bundan müteessir olmaz mı?

Kimbilir? Belki alâkalılar, bu heykelin belden aşağı kısmını bir peştemalla kapatmayı ihmal etmezler!

BİZE Mİ DÖNECEKLER?

İngilizler de paralarını ayarladılar, sterlinin kıymetini düşürdüler.

Ne dersiniz, acaba bizim meşhur 7 Eylûl kararlarından mı özendiler bu işe?

Acaba, orada da yiyecek ve giyecek maddeleri, furya edecek, alabildiğine yükselecek mi?

Acaba, Recep Pekerin meşhur sözü, bundan sonra mı İngilizler için söylenecek?

— Bizim Kocamustafapaşadaki bir evde yenen yemek İngiliz Kralının sofrasında yoktur!

SİVRİSİNEK

PERİ

Yarın Çıkıyor!

Bu nüshası Türkiyede şimdiye kadar görülmemiş bir nefasettedir. Gören hayran kalacaktır.

Çok Acele
Satılık
Ucuz
Arsa

Üsküdarla Kuzguncuk arasında fevkalâde manzaralı, lebi deryada, içinde yetişmiş meyva ağaçları bulunan geniş bir yalı arsası acele satılıktır. İzahat almak istiyenlerin 20715 numaralı telefona müracaat etmeleri.

Cilt: 7 — Sayı: 168 FİATI 25 KURUŞ 23 Eylûl 1949

Mizah

SAHİBİ : RAMİZ GÖKÇE
ABONE :
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta kutusu : 255
İdarehanesi : İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Hanı, No. 10
Telefon : 20715

• CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI •

Mal Beyannamesi

İÇİNDE her türlü rezaletin, gayri ahlâkî hareketlerin yapıldığı bir hamama, eski bir müşterisi uğramış. Maksadı: Gönlünce felekten kâm almak!

Soyunmuş, peştemalları kuşanmış, takunyaları ayağına geçirmiş, tıngır mıngır soğukluğu geçmiş, gümbür gümbür açılan kapıları açmış, bir de ne görsün: göbek taşının etrafı keenne muharebe meydanı. Tellâklar, bir adamı aralarına almışlar, nalınla, hamam tasiyle ha bire dövüyorlar ve bir taraftan da bağrışıyorlar:

— Seni alçak, utanmaz papaz! Sen burasını ne zannediyorsun? Burada, senin gibi ırz düşmanı habislerin yeri yok! ,

Adamın midesi bulanmış, kendi kendine :

— Galiba sahib değiştirdi, bize burada ekmek kalmadı!

Diye düşünürken gözüne eski bir tellâk ilişmiş, çağırmış, kulağına fısıldamış:

— Ayol, bu ne hal?

Tellâk gülümsemiş:

— Aldırma, demiş, biz senede bir defa böyle bir biçareyi döver, hamamın namusunu kurtarırız!

Memurlardan mal beyanamesi isteniyor. Vurgundan, karaborsacılıktan milyonlar kazanmış olanlar, gözlerimizin önünde villâlar, şatolar kurarlarken memurlardan mal beyanamesi isteniyor!

Bu gayri resmî ve gayri meşru kazanç sahiplerinin kulaklarına yapışıp:

— Bu değirmenin suyu nereden? Daha dört beş sene evvelki halin malûm. Bu serveti nereden elde ettin?

Diye soramazken; 20 lira, 30 lira aslî maaşlı, ihtiyaç içinde kıvrım kıvrım kıvranan memurdan, arasında: «Apartımanın, mücevheratın, şahsî servetin?» gibi sualler yazılı mal beyannamesi doldurmasını istemeğe kalkmak, hamamın namusunu kurtarmak gayretkeşliğine pek benziyor!

MİZAHÇI

C.H.P. SEÇİM YOLUNDA :

H. Uran — Biz, kendi kendimize gelin güvey oluyoruz, buyurmaz mısınız?

Zurnada Peşrev:

Yeni Hacı Ağa

Ertuğrul Şevket

İkinci umumî harp, İstanbulda sevimli bir tipin üremesine, şöhret bulmasına sebep olmuştu: Hacı ağa. Hangi bardan, hangi eğlence yerinden içeri girseniz, Hacı ağa makbul ve merguptu. Baş köşe Hacı ağanındı; en güzel servis ona yapılır, en nefis yemekler ona ayrılır, en güzel kadınlar onun hizmetine koşardı. O, bön fakat sevimli haliyle aramızda dolaşır, parmaklarına elmas yüzükler geçirir, beyaz pantalonunun üzerine redingot giyer, kasketli başiyle en lüks gazinolarımızda görünür, bizlere neşe, etrafa para saçar; iş adamlarının hürmeti, takdiri, tazimi arasında yaşar, giderdi.

Bir gün bakardınız; Galata kulesini satın almağa kalkmış, pazarlıklara girişmiş; ertesi gün duyardınız: Tezek yanan köyüne frijider göndermiş... Harp içinin bütün fıkraları, hikâyeleri, hattâ zabıt varakaları onun tuhaflıklariyle dolmuş, menkıbeleriyle süslenmişti .

Herhangi birimiz görgüsüzlüğe ,bilgisizliğe dayanan bir iş yapsak; fuzuli para sarfetsek, aldatılsak arkadaşlarımız hemen hükmü kondururlardı:

— Hacı ağa, ne olacak!

Harp bitince bu sevimli tip de İstanbul sokaklarından kayboldu, âdeta unutuldu, gitti. Fakat onun yerine ondan daha bilgisiz, daha bön, daha garip bir tipin ortaya çıktığına, dünya ölçüsünde şöhret bulmaya başladığına bilmem, dikkat ediyor muusnuz?

Bu yeni Hacı ağa, büyük şehirlerinde bir avuç fırıncının elinde baziçe olur, bir ekmek fabrikası kurmak için çeşitli tereddütler geçirir; et nakletmek için firigorefik vagonlara, saklamak için soğuk hava depolarına ihtiyacı varken kalkar, çok lâzımmış gibi, halkın birinci gıdası sanki oymuş gibi süt fabrikası yaptırır.

Hikmet-i Hükûmet !

— Biraz sabredin yavrularım, sizin için pişiriyorum!

Bugünkü Hacı ağanın memleketinde bir müddet dolaşanlar, yurtlarına döndükleri zaman gülmekten kırıla kırıla şunları anlatırlar:

— Kışın temsil verecek binaları yoktur, bütün sene içinde üç ay bile tutmayan yazları için muazzam açık hava tiyatrosu yapmışlardır. Tabanvayla geçecek doğru dürüst caddeleri yoktur, en pahalı cinsinden lüks otomobilleri gözleri kamaştırır. Evlerinde su bulamazlar, sular idarelerinde çalışanlara avuç dolusu para evrirler.

Şayet kendi memleketlerine gelmişlerse, Avrupalılar, Amerikalılar bu Hacı ağaları bir bakışta tanırlar. Çünkü bu dünya yüzünde fındık satıp vizyon alacak, tütün ihraç edip lâvanta ithal edecek, pamukla ancık boncuğu değiştirecek onlardan başka kimseye tesadüf etmek mümkün değildir.

O, dünyanın hiç bir yerinde görülmiyen bir usulü tatbik etmekte de maruf ve meşhurdur: Meselâ bir takım maddeleri inhisar altına alır, sonra bunları bayi eliyle sattırır; kârını başkalarına devretmekten, başkalarının zengin olmasından âdeta zevk duyar, haz duyar, memnuniyet hisseder!

Neee? Fransa, harice gönderdiği delegesine iki sterlin mi yevmiye veriyor. Hacı ağa, buna tahammül edemez. Sevimli dudakları kıpırdar:

— Benim delegeme 12 sterlin veriniz!

Muhakkak ki; bunlardan biri, her hangi bir tayyare meydanından yabancı bir memlekete hareket ettiği zaman, bu velinimetin şanına lâyık bir şekilde karşılanması ve ellerinde çürük çarık mal olup da sürecek insan bulamıyanların sevinmesi için müjde telgrafı çekiliyordur:

—Hacı ağa geliyor!

Tek keramet

NEREDELER ?

Bilmem esbâb-ı safâ kûşe-i meyhânede mi
Bezm-i rindanda mı hâsiyyet-i peymânede mi

Yoksa meyhâne ve peymâne ve rindanda değil
Bütün âsâr-ı kerâmet dil-i dîvânede mi

Ben açar ben kaparım bâbını ammâ bilmem
Semt-i meyhâne Kâğıthânede Tophânede mi

Çünki mestâne gidip terkederim mestâne
Söyleyin cürm ü hatâ mumda mı pervânede mi

Ne zarar bir sözüm uymazsa benim bir sözüme
Vükelâ va'di kadar şîve-i mestânede mi

Biri tekzîb ediyor diğerinin sözlerini
Devletin möhrü on on beş yed-i bîgânede mi

Karahan şivesinin âşıkı Nûrullah Ataç
Şehr-i Kâşgarda mıdır belde-i Ferganede mi

Yazar âsârını son lehçe-i resmî üzere
İşi mabeyn-i hümâyûn-ı mülûkânede mi

Dile destân ola gelmiştir Ozan her gazelin
Genci ilhâm ü zekâ hâtır-ı vîrânede mi

AKILLI OZAN

— Al şu lirayı da bir hafta idare et..

— Aman babacığım, beni memur mu zannettin?!

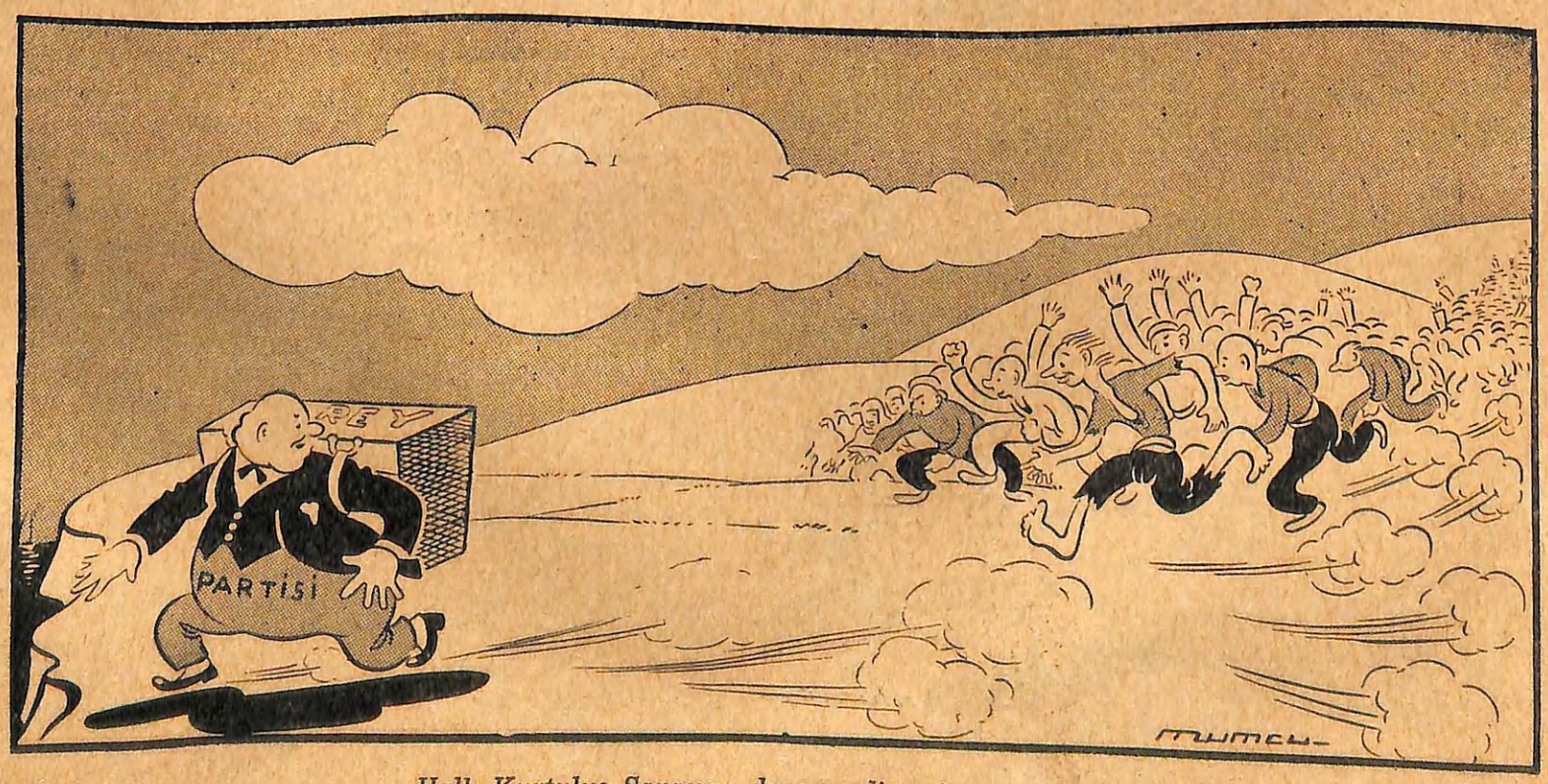

Halk Kurtuluş Savaşına devam ediyor !

Erkek — Sana şunu, bunu yapacağım, seni refaha kavuşturacağım diye yalan söyliyemem..

Kadın — Ahmet, ona (yalan) değil (siyaset) derler.. Particilerden ibret alsana !

İSTANBUL SERGİSİNDE

Dev anası !

i Bey

ardeşine hediye etmiş olursun. en de sen kardeşimin bugünkü ıtiyacını karşılamış olurum. ilmem ne dersin?

Dedi ve cüzdanından o zaman- i yirmi beş liralıklardan bir ta- e çıkarıp Ali Beye uzattı.

Bir iki gün Tevfikle buluşa- ıamıştık. Bir sabah baktım enyonun önünde duruyor. Su- at bir karış.

— Hayrola, dedim, nen var? ine hangi gemilerin battı?

—Herif, git başımdan! dedi. limallah bütün hırsımı senden lırım. Hoş senin gibi boşboğaza nlatılmaz ama.. İçimi de dök- ıezsem patlıyacağım, gel! dedi.

Cenyo'ya girdik.. Anlattı:

Uçkurla çevre mukabili yirmi eş lirayı vakıa, bir arkadaşa ardım olarak vermişti ama, im ne derse desin, mal da ca- ın yongasıdır. Sonra yüz sene- ik olduğuna göre demek ki an- ika.. İşlemeler her halde altın e gümüş sırma olacak. İster nisin bir kaç yü zlira etsin? evfikçiğim, ver elini çarşı de- iş iç bedestanda, bir ahbap an- ikacıya :

— İki gözüm, emret de şunla- ı bir dolaştırsınlar, demiş.

Dost antikacı, malı yoklamış, ayretle karışık bir Tevfiğin yüzüne, bir de mala bakmış ve tellâla seslenmiş..

— Ahmet Efendi. Şunu bir dolaştır bakalım...

Bizimki heyecan içinde... Tellâl ilk olarak karşı dolabın önünde oturan bedestanlıya göstermiş. Herif:

— Yüz yirmi beşten başla!.. demez mi?.

Tellâlın sesi :

— Yüz yirmi beş.. yirmi altı buçuk... Yüz otuz, yüz kırk iki... Köşeyi dönmüş ve işitilmez olmuş... Tevfikte de yavaş yavaş şafak atmağa başlamış. Nihayet yarım saat sonra tellâl:

— İki yüz on yedi bulabildim. Vereyim mi? diye çıka gelmiş!.

Tevfiğin hali cidden görülmeğe değerdi. Bilhassa açık göz, kurnaz, kül yutmaz geçinen eski bir kurdun böyle mangaliyle kül yutması cidden acı idi. Birden aklıma geldi: Kahve fincanlarımızı toplayan Savaya:

— Sava, dedim, Ali Beyin emanetlerine yirmi beş liradan fazla vermiyen kimdi?..

— Vre hiç kimse pasam, dedi. Ali Bey bana öğretmiş.. Ne zaman ben oturuyorum Tevfik Bey barabar. Gel boyle soyle, demis.

Raşit Rıza

KORKU

Stalin, hakkında milletin ne düşündüğünü merak ederek bir gün tebdili kıyafet etmiş, Moskovadaki sinemalardan birine gitmişti .

Perdede bir merasimin filmi gösteriliyordu. Filmde Stalin görününce herkes alkışlamaya başladı. Stalin, tabii, kendini alkışlamaya lüzum görmemişti.

O zaman, yanındaki gospodin dirseğiyle onu dürterek kulağına eğildi.

— Alkışlasana sersem! Yoksa hepimizi birden Sibiryaya sürdürmek mi istiyorsun?

— Hükûmet paramızın kıymetini düşürmüyormuş, anladın mı?

— Ben anladım ama, çarşıdaki esnaf anlamıyor!

Hikâye:

Men Dakka Dukka!

Yazan: Vir Gül

Kahvaltıdan sonra şöyle pencerenin önüne geçip gazete okumayı kim sevmez? Arada-bir dışarı bir göz atarsınız, tabiatın güzelliklerini seyrederek gözlerinizi çalkalar, sonra tekrar dünya meselelerinin kirli sularına dalarsınız.

Şinasi Zemzemoğlu da öyle yapıyordu.

Fakat gözleri birdenbire bahçeye daha büyük bir merakla takıldı: Hizmetçi kızın kırmızı entarisi dağınık saçları, alı al moru mor yüzü, haykırmak ister gibi açılmış ağzı, kaçmak ister gibi ayrılmış bacakları... İnanılacak şey değildi doğrusu! Bir delikanlı... Evet, yabancı bir delikanlı kızı yakalamış, zorla öpmeye çalışıyordu. Kıza da bravo doğrusu! Kendini iyi müdafaa ediyordu doğrusu. Yo! müdafaa ettiği falan yoktu, naz yapıyordu... Bakın, gülüyordu.. Sırıtıyor, kırıtıyordu...

Bey hemen yerinden fırladı, fare üzerine atılmaya hazırlanan kedi gibi parmaklarının ucuna basa basa aşağı indi. Karısına seslenmemeyi tercih etmişti. Çünkü seslenirse, - sağ olsun - hemen yaygarayı basar, ortalığı gürültüye boğar, bu toz-duman arasında da atı alan Üsküdarı aşardı. İyisi mi...

Evet, bizim zemzemoğlu hakikaten iyi hareket etti.

— «Ne yapıyorsunuz siz orada?» diye bağırınca sade hizmetçi ile yabancı delikanlı değil, tavuklarla horoz da ürküp haykırışa çağrışa kaçıştılar.

Yabancı «horoz» tabanlarını bağlamış, hizmetçi kız da tavuk gibi hemen oracığa sinivermişti.

— «Ben ettim siz etmeyin, bey,» diye kısık sesle yalvarıyordu. «Ayağınızın altını öpeyim, kulunuz-köleniz olayım, her istediğinizi yapayım. Bana her istediğinizi yapın... Yalnız hanıma söylemeyin.»

Erkek bu. Zemzemoğlu değil, zemzemle yıkanmşı olsa yine bu kadar tatlı (ve vaatli) bir şekilde yalvaran kadın karşısında dayanabilir mi?

Beyefendinin yelkenleri gevşedi.

— «Peki,» dedi. «Bunu aramızda bir sır olarak saklıyacağım...»

⁂

Ondan sonra aralarında sır olarak daha bir çok şeyleri sakladılar. Zemzemoğlu Şinasi o zamana kadar nasıl olup da bu Ayşe denen nesneyi keşfetmediğine yanıyor ve onun namına bu keşfi yapan delikanlıya dua ediyordu.

Ayşe evvelâ «beyefendi» dedi, sonra «bey» dedi, daha sonra «Şinasi Bey» dedi, ve en nihayet «Şinasi» diye hitaba başladı. Ondan sonra da yüz göz oldular.

— «Bana bunu alsana,»

— «Bana şunu alsana,»

— «Bana bunu versene,»

— «Bana şunu versene» faslı başladı .

Ufak-tefek hediyelerde mesele yoktu. Fakat Şinasi resmen hizmetçisi, şahsen metresi olan bu Ayşe denen nesneye kerhen elbise ve manto alamazdı ya! Sonra karısı ona ne yapmazdı!

Kadının fendi Şinasiyi yendi. Ayşe nihayet bir gün ona akıl öğretti:

— «Hanımın ne güzel bir eflâtun entarisi var. Eskimiş, rengi solmuş, seni şişman gösteriyor, de de gözünden düşür, soğusun, bana versin!»

Nasıl? Güzel fikir değil mi? Böyle zeki kadına bayılmaz mısınız?

Şinasi de bayıldı ve ondan sonra evin içinde yeni bir siyasî devir başladı.

— Bu gidişle işine nihayet vereceğim..
— Ben bir şey yapmıyorum ki..
— İşte bunun için!..

Evvelâ o eflâtun ipekli elbise, sonra patlıcan moru kadife rop, arkasından turuncu seten sabahlık, daha arkasından yünlü kurşuni manto, en sonunda siyah kürk hep birer birer hanımın gözünden düştü. Şinasi bu işte yaman bir siyaset kullanıyor, muhalefet gazetelerinden daha baskın çıkarak, parmağına doladığı şeyi ne yapıp yapıp iktidarın gözünden düşürüyordu. Hanım en sevdiği elbisesinin kendisini şişman, göz bebeği saydığı mantosunun kendisini hantal gösterdiğini duyunca bunlardan soğumaz da na yapar!

E, bugüne bugün deri tüccarı Zemzemoğlu Şinasi Beyefendinin karısı... beğenmediği eski esvaplarını götürüp de Bitpazarında satacak değil ya. Tabii, hizmetçisine verecek. Gören de: «Aferin şu Hürmüz hanıma, hizmetçisini ne temiz gezdiriyor!» der.

⁂

Bu «Gözden düşürme» siyaseti bir müddet böyle devam etti ve Şinasi Zemzemoğlu öyle alıştı ki artık her günkü işleri arasında bu propaganda neşriyatına mühim bir yer ayırmaya başladı. Gel zaman, git zaman..

Bir sabah evden çıkmış, İstinyeye doğru yavaş yavaş yürüyordu. Birden gözü, önünden giden birine takıldı. Evvelâ durakladı. Sonra hızlandı ve dikkatle bakmaya başladı.

Hayret! Önünden giden adamın arkasında kendi eski elbiselerinden biri vardı. Olur a... Karısı bu elbiseyi eskiciye satmıştı demek... Evet, hakikaten de eskimişti ya... Kendisine kalsa belki biraz daha giyerdi ama, karısı onu ikaz etmiş, ona yeni bir elbise yaptırtmıştı.

Fakat, şeytan dürttü. Şinasi Zemzemoğlu, biraz daha hızlı yürüyüp adamın önüne geçti, yüzüne baktı. A! Bu çehre ona hiç de yabancı değildi.

— «Allahım! Nerede gördüm ben bu çehreyi?» diye düşünürken hatırladı: Ayşe ile beraber bahçede yakaladığı delikanlıydı bu. Zemzemoğlu talihine şükrediyordu: Ya bunu vaktinde öğrenmeseydi hali nice olurdu! Kimbilir karısı onun gözünden daha hangi elbiselerini düşürecekti!

Çömezin Röportajları:
168
Sağlam-Çürük

Çizen : RAMİZ

— Kabine çürük!

— Parti çürük !

— Demir yollarımız çürük!

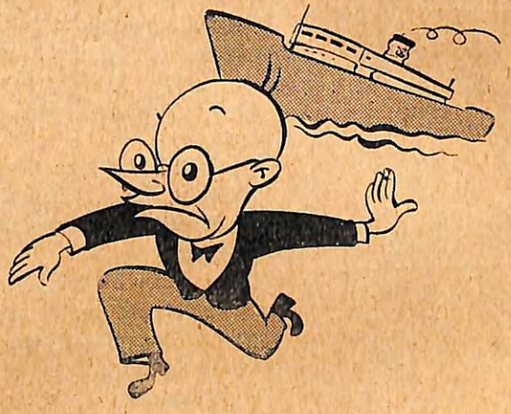

— Deniz yollarımız çürük!

— Programlarımız çürük!

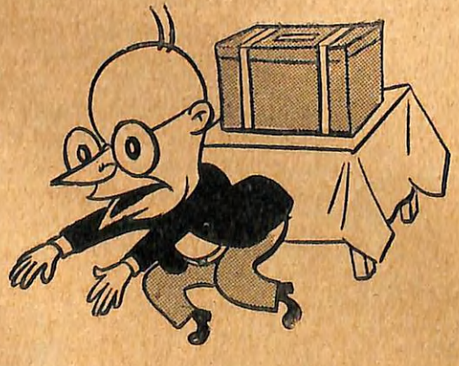

— Seçim işleri çürük!

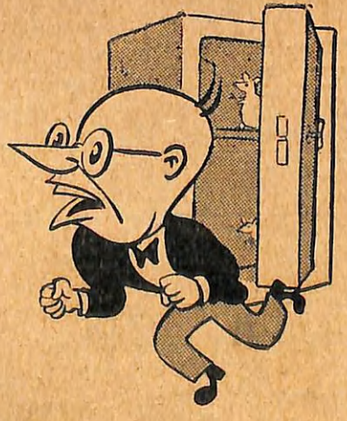

İsat işleri çürük!

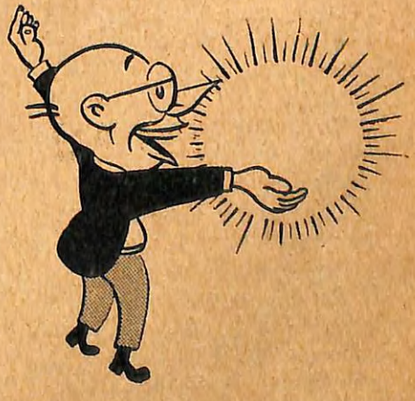

— Hamdolsun şimdilik çürük olmayan bir ümidimiz var!

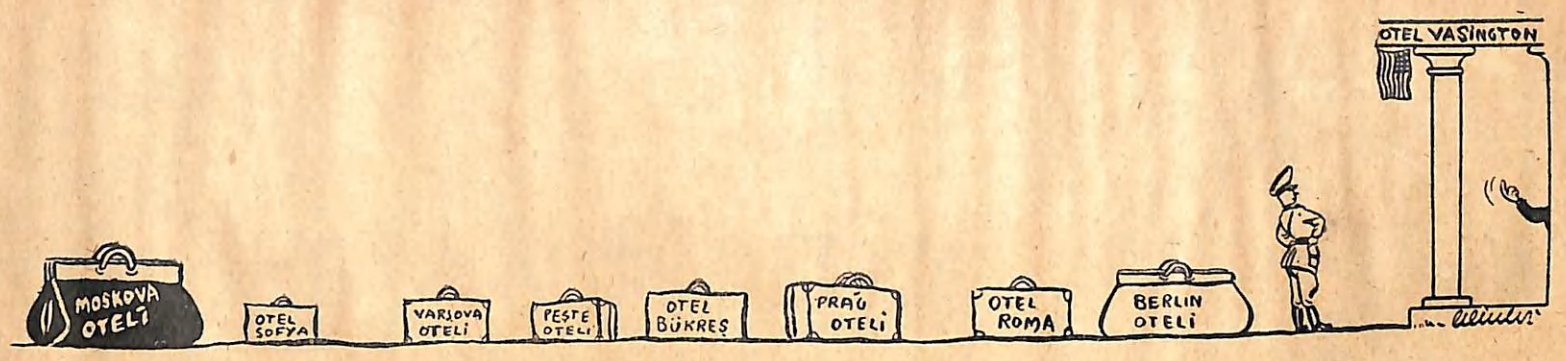

Titonun kürkçü dükkânına dönüşü!

MİLLÎ İSTANBUL SERGİSİ..

Koşunuz, geliniz, görünüz! Çünkü bu fırsat bir daha ele geçmez, dünyanın hiç bir tarafında böyle bir sergiye rastlıyamazsanız, sonra yanar tutuşursunuz.

Başındaki «millî» kelimesine bakıp da bunu yalnız bize has, bize ait bir sergi zannetmeyiniz; İtalyadan sirkler gelecek, kapısında - çığırtkan değil - yedi kişilik orkestralar çalacak; Fransadan luna parklar, İngiltereden akrobatlar, Amerikadan hokkabazlar celbedilecektir!

Geliniz, görünüz, koşunuz!

«İstanbul Sergisi» ni yalnız İstanbula, İstanbullulara, İstanbul müesseselerine ait sanmayınız; orada İzmit kâğıt fabrikasının paviyonunu görecek, kapısındaki reklâmını okuyacaksınız: «Carrt, kaba kâğıt!»

Adana, Nazilli mensucat fabrikalarına ait köşeler görecek, dağıtılan broşürlerden «Caferle bez» arasındaki münasebeti anlıyacaksınız.

Sağlık Bakanlığı, bir taraftan içkinin verem âfeti üzerindeki büyük tesirini anlatmaya uğraşacak; öbür taraftan Tekel Bakanlığı biradaki kalori miktarını, şarabın sıhaht üzerindeki nafi ve şafi deva kudretini bir defa daha ilân edecek, likörlerini, kanyaklarını, votkalarını, rakılarını methede ede bitiremiyecektir!

Hırdavatçı paviyonundan ucuz ve paslı tirbuşonlar, eskici barakasından rengi atmış halis İngiliz kumaşı elbiseler almak istiyenler, «Millî İstanbul Sergisi»ne koşmalıdırlar.

Karaborsacıların bir malı el altından nasıl sattığını burada görecek, fiyat murakabe memurlarının nasıl çalıştığını burada öğrenecek, musluklarınızdan akmayan suların burada nasıl renkli şelâleler vücude getirdiklerini anlayacak; daha bir çok garip, acayip, gülünç işlere şahit olacaksınız.

Koşunuz, geliniz ,görünüz!

KAPI KULU

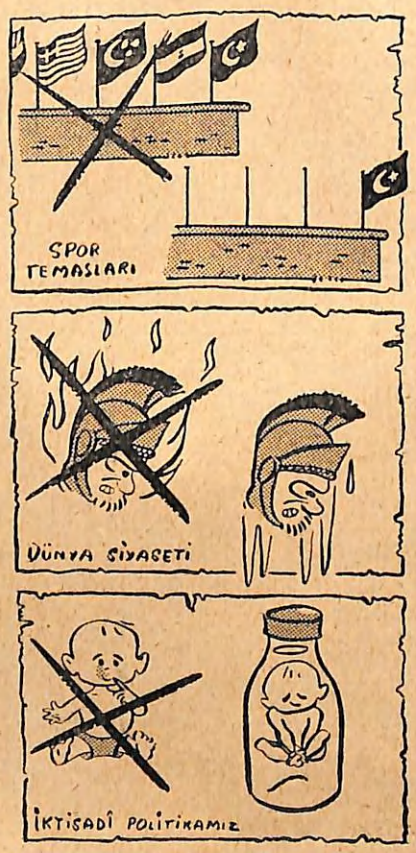

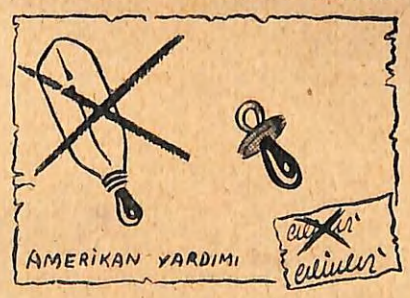

Mevsim sonu reklâmları

Süz.. Geç!

KANUNİ HAK..

Çine hâkimi, Adalet Bakanı Fuat Sirmen oradan geçerken dert yanmış:

— Refikam verem, Hâkimler Kanunu gereğince, tedavi cihazı bulunan bir yere naklimi istedim, hâkim olduğum halde kanunî hakkımı istihsal edemedim.

Fuat Sirmenin cevabı şu olmuş:

— Fazla ileri gitme!

Halbuki, Çine hâkiminin bütün şikâyeti olduğu yerde mıhlanmaktan.

Gazetelerin bu işi dillerine, daha doğrusu sütunlarına dolaması üzerine, Fuat Sirmenin mütalâası sorulmuş:

— Hiç bir şey söylemiyorum!

Demiş, kesmiş, atmış. Haksız da değil. Belki sürc-i lisan olur da, adalete uygun düşmiyen bir lâf ortaya çıkar!

FACİA

Bizde her iş tersine oluyor. Halbuki, dünyanın her tarafında vatan hizmetinde ölenlerin, eli ermez, gücü yetmez kimselerine bu yokluğu hisettirmiyecek şekilde muavenet ederler, onlara müreffeh bir ömür sürdürürler. Sebep de aşikârdır: Vatan hizmetinde ölmekten kimse çekinmesin, gözü arkada kalmasın.

Refah vapurunda ölenlere maaş bağlanırken, kanuna «şehit» kelimesi yazılmadığı için şimdi icraya müracaat edilmiş, bunların aldığı şehit tahsisatı geri isteniyormuş.

Gerek vapurun batışında, gerek bu meselenin son aldığı şekle bakınca, «Refah faciası» diyenlere hak vermemek elden gelmiyor!

İLK OKULLAR

Bir «ilkokul seferberliği» de olmasına rağmen, bu sene ilkokullara rağbet azmış. Halbuki, neşredilen istatistiklere göre, bir aile; 470 küsur lira ile pek alâ geçinebiliyor. Bu rağbetsizliğin sebebi ne olaki? Anlamadık, gitti!

ANARŞİ

Yakında Ankarada bir kongre toplanacak ve dil anarşisine bir son vermek için ehemmiyetli kararlar alınacakmış!

Peki, Dil Kurumunun bunca yıllık mesaisi ne olacak? Çıkardığı bültenlere, kabul ettirdiği terimlere bakarak dilde anarşi var diyebilir misiniz?

Bizim bildiğimiz, herkes konuştuğu gibi yazıyor, Dil Kurumu da yalnız kurum kurum kuruluyordu. Arada ne olursa, mekteplerde okuyan çocuklara oluyordu. Hoş, onların da hayata atıldıktan sonra bu dile pek metelik verdikleri yoktu ya!

KONGRE YOLCULARI

Maşallah, bir heyetimiz, Londrada toplanacak beynelmilel demir yolları kongresine iştirak etmek için Ankaradan hareket etmiş.

Ama, hareket etmek başka, kongrede bulunmak yine başkadır. Acaba, bu heyet âzası, İzmitten bu yana demiryollarını sökebildiler mi? Bari el birliğiyle yağmurların dinmesi duasına çıksaydık!

MÜJDE, MÜJDE!

Devlet Meteoroloji Umum Müdürlüğünden:

Son günlerde havaların birdenbire bozması, tahmin ve tasavvur edilmeyen bir şekilde yağmurların yağması, her tarafı su basması karşısında umum müdürlüğümüz, elindeki mevcut âletleri esaslı bir şekilde takviye etmeye karar vermiş, iki adet Denizli cinsi horoz mübayaa etmiştir.

Badema, yanılmalarına imkân olmayan bu cins horozların sayesinde havanın bozup bozmıyacağını vakit ve zamanında sayın halka bildireceğimizi memnuniyetle ilân ederiz.

FIKRALAR

İDDİA

Aktör Tevhit Bilgenin dünyada hiç bir şeye inanmayan bir huyu vardır. En yerleşmiş hakikatleri bile şüphe ile karşılar. Geçen gün de:

— Bir kilo pamuk mu daha ağırdır, yoksa bir kilo demir mi? diye soruyordu.

Güldüler:

— Tabiî, ikisi de ayni ağırlıktadır, dediler.

Tevhit Bilge, itiraz - ve isbat (!) etti:

— Madem öyle, gel tecrübe edelim. Senin başına evvelâ bir kilo pamuk atayım, sonra bir kilo demir. Hangisi daha ağırmış o zaman anlarsın!

YANLIŞLIK !

Rahmetli aktör Burhanettin Tepsi, tiyatroya ait hatıralarını anlatıyordu:

— Güllü Agop zamanında bir zenne, «Hamlet» piyesinin temsilinde Ofelya rolüne çıkacaktı. Agop delikanlıya emir verdi:

— «Git, anbar memuruna söyle. Sana 67 numarayı versin. O zaman kadına daha iyi benzersin.

67 numara dediği memelikti.

Delikanlı gitti, geldi. Fakat Güllü Agop onu görünce bir kahkaha kopardı.

— Sen kaç numarayı istedin? diye sordu.

Delikanlı: ««76» diye cevap verdi.

Agop kahkahadan kırılıyordu:

— Hay Allah eczanı vermesin. 67 numarayı istiyecektin, 76 numara Madama Butterfly'ın gerisidir!

ARMUT !

Bir milletvekili yeni moda tetkik seyahatlerinden birinde tenezzülen bir köye uğradı. Köylüye medeniyet dersi vermek istiyerek:

— Ziraatimizin kalkınması için fenni bir şekilde çalışmanız lâzım, dedi. Halbuki siz geri usullerle çalışıyorsunuz. Meselâ bu sene şu ağaçtan on kilo armut alacağınızı hiç zannetmiyorum.

Köylünün biri:

— Ben de zannetmiyorum, dedi.

Milletvekili sordu:

— Neden?

— Bu ağaç armut ağacı değil de ondan!

DÜŞÜNMEDEN

Genç kız naz ediyordu:

— Emin değilim: Beni seviyor musun, yoksa sevmeyi mi düşünüyorsun...

Delikanlı isyankâr bir halle haykırdı:

— Seviyorum, yavrum, seviyorum! Düşündüğüm filân yok!

İNSAF

Reis insaflı bir adalet nazımı idi. Karşısına gelen şahidin orta yaşlı bir kadın olduğunu görünce şu kararı verdi:

— Şahit evvelâ yaşını söylesin, ondan sonra yemin etsin!

MOTÖRLÜ VASITALAR

Leylâ ile Neclâ konuşuyorlardı:

— Bu hafta kiminle buluşacaksın?

Neclâ dudak büktü:

— Bilmiyorum, vallahi. Daha karar vermedim. Acaba bir Cadillac'la mı buluşsam, yoksa Chrysler'le mi diye düşünüyorum.

SON MELCE

Hanım kocasını merdiven başında bekliyormuş. Onun içeri girdiğini görünce hemen fırladı:

— Demek içtin, içtin, gezdin tozdun, en nihayet buraya geldin ha?

Körkütükzade Bay Fitil boyun büktü:

— Ne yapayım, hanım, elimdeki anahtar bir bu kapıyı açtı...

İZAH

Yeni zengin Avrupa seyahatine çıkmıştı. İsviçrede dolaşırken kılavuzu:

— Şu kayaları görüyor musunuz? diye izahat vermeye başladı. Onları buraya buzlar sürüklemiştir.

Bizim seyyah hayret etti:

— Yok canım? Peki, buzlar nerede?

Kılavuz cevap verdi:

— Yenilerini getirmeye gitmişler!

MESLEK İCABI

Şantajcı gazetelerden biri, bir muharrir alacaktı.

— Yalan söyler misiniz?

— Hayır, efendim. Fakat icap ederse derhal öğrenirim!.

NUTUK

Hakkı Süha, bir kaç arkadaşiyle beraber bir gazinoya gitmişlerdi. Yemeğin onuna doğru sofradan kalkan birisinin arkasından:

— Bu hep böyledir, dedi. Yemekten sonra konuşmayı pek sever.

— Nutuk mu söyler?

Hakkı Süha, gülerek cevap verdi:

— Hayır, tam garson hesabı getireceği zaman bir yere telefon etmeye gider!

HAZIRLIK

İbrahim Hoyi, evinde bir toplantı tertip etmişti. Erkencilerden biri damlayıp da içeride kimseyi göremeyince hizmetçiye sordu:

— Beyefendi yok mu?

— Evdeler, efendim. Yalnız, pek meşguller.

— Ya? Ne yapıyorlar?

— Gramofonun iğnesini inceltiyorlar, efendim.

ZARARSIZ!

Muhittin Sadak, yeni tanıştığı bir yeni zengini evine davet etmişti. Evvelâ ona bir musiki ziyafeti vermek istiyordu.

— Yemekten evvel bir sonat ister misiniz? diye sordu.

Misafir memnuniyetle kabul etti:

— A! Evet, fena olmaz. Gelirken iki tane attım ama, bir tane daha zarar vermez.

MİZAH

Mecmuasının altıncı cildi, büyük bir itina ile hazırlanmıştır.

Sevdiklerinize zarif, mükemmel bir hediye, ancak bu ciltler olabilir. Fiyatı 750 kuruştur.

Ayrıca, abonelerimiz ve daimi okuyucularımız için de MİZAH'ın 6 ncı cilt kapakları hazırlanmıştır. Bunlar da 3 lira fiatla idarehanemizden temin edilebilir.

HER NEVİ
STİL MOBİLYA
DEKORASYON
BEYOĞLU

Sayı: 168

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer :
Cumhuriyet Matbaası - İstanbul

Mizah

— Buyurun Nuhun gemisine!